

LEKTION 9.B. Högre världar.Karma.

Den avlidne kan under sin vistelse i de andliga världarna icke sona de fel han begått under jordelivet mot medmänniskor och alla naturriken. Han måste återvända för att utplåna sin dåliga karma. Att sådan gottgörelse icke kan ske annat än på jordeplanet beror på att han lämnat ifrån sig de kroppar han måste äga för detta ändamål och han måste återupphämta nya sådana för att fullgöra denna plikt. Detta behov att gottgöra förnimmer han kanske inte genast, men så småningom, och uppfattas då som en drift att återvända till nytt liv på jorden.

Det han förbrutit mot högre makter kan förlåtas och utplånas av det skälet att dessa fel vidlåder de kroppar han bär med sig. (Av samma skäl kan kunskap vinnas, när han lämnat astralvärlden, hans mentalkropp är mottagare därav.) För att de fel han begått mot högre makter skall kunna utplånas fordras en uppriktig ånger i det synliga spår måste inpräntas i vederbörande kroppar för att komma med i fröatomen. Dessa bildas nämligen i alla kroppar på samma sätt som de båda som beskrivits i lekt.7. Varje fröatom förenas vid kroppens avskiljande med närmast över stående kropps fröatom. Den från mentalkroppen avskilda blir till ett med kausalkroppens fröatom, när den förra överges.

Att detta sker betyder inte att själen samtidigt övergår till mentalvärlden. Icke alla är istånd till så stora framsteg. De återvänder från astralvärlden i ny inkarnation, men fröatomerna är samlade till ett i kausalkroppen, som är jaget, och denna blir så utgångspunkt för den återvändande själen.

Den under utveckling stadda själen lär sig nu förstå att det är den materiella världen, som utgör den fasta grund, där det skall byggas upp, som blir bestämmande för vidare framsteg på andeplanet. Han känner längtan tillbaka till ny födelse, och fattar kanske ett fast beslut att lyckas bättre än förra gången.

I mentalvärlden.

som nås

På samma sätt som astralvärlden, efter döden, utgöres av vår jords astralkropp, kan mentalvärlden betecknas som solens motsvarande kropp, och hänvisas här på nytt till skiss a) lekt.4). Placering i rummet påpekas som vägledning, det gäller egenskaper bortom rumsbegreppet, men det heter att den som uppnått mentalplanet lever i solsfären.

Under förutsättning att den avlidne är så utvecklad, att fröatomen redan under vistelsen i vår värld överflyttats och kropparna gjorts färdiga lämna sina höljen för att övergå till nästa riken, kavalkaderna är genomgångna och bringade till ett slut, kan själen vid övergången efter en tids vila överföras direkt till mentalvärlden.

Det är att märka att själen kan vistas i en värld utan att där upphämta de lärdomar som hör till detta plan, men när vi talar om en överflyttning till en ny värld. innebär detta att vederbörande blivit placerad där för att inhämta dithörande kunskaper. Detta uppflyttande har då skett till följd av hög förtjänst.

§ 10. Kropparnas vibrationer bestämmer vilken värld man tillhör, Jagets vibrationer bestämmer planet.

Mentalvärlden utgör en högre form av utveckling, i det allt till det materiella hörande här har övergivits. Man är inne i det högre själsliga, det abstrakta möter. Den stora skillnaden mellan astral- och mentalvärlden är att när man nått den senare har man kommit i kontakt med höga andar. Vibrationerna är här tillräckligt snabba, särskilt på de högre sfärerna.

Våra Mästare.

I Himalaya och Tibets bergstrakter lever Mästarna, som är höga andliga väsen, iklädda kroppar av hög vibrationsfrekvens, osynliga för våra fysiska ögon när så anses lämpligt. De behärskar tidens, rummets och rymdens dimensioner på sådant sätt, att de kan utföra många av de gärningar Kristus gjorde. Sina kroppar omgestaltar de och förflyttar sig tidlöst över jorden. De andas eter, på sanskrit kallad prana, som samtidigt är näring för deras kroppar, varav deras fysiska motsvarar vår eterkropp men är av högre vibrationsfrekvens. De lever genom årtusenden utan att åldras, de är här för att tjäna mänskligheten, men för våra hjärtans hårdhets skull får de förhålla sig anonyma. Dock har de under sista århundradet givit sig tillkänna inför dem som uppnått en sådan mög-
nad att de lämpar sig för att framföra deras budskap.

Kontakter i mentálvärlden.

Med dessa väsen kan nu de i mentálvärlden levande själar komma i kontakt, och sker detta över Mästarnas lärjungar, som är på jorden levande människor med höga andliga kunskaper, till stor del indiska yogier, vilka valt att stanna kvar på jorden för att tjäna. De utför Mästarnas befallningar och hjälper såväl människor på jorden som själar i andevärlden genom att förmedla kontakt mellan dessa och våra Mästare, vilka till följd av sina höga vibrationer ej når längre ner än till fjärde planet, där dessa lärjungar lever.

De avlidna må strängt särskiljas från dessa lärjungar trots att de lever på samma plan (mentálvärlden är fjärde planet), i det de sistnämnda vistas på jorden och har fysiska- och eterkroppen i behåll. Högt utvecklade i andligt hänseende kan de kommunicera med de avlidna, de kan nå dem i mån av deras utveckling. Men deras uppgifter är olika, de avlidna genomgår utveckling för att återvända till jorden och ikläda sig nya fysiska kroppar.

Kausalvärlden.

De som genom hög förtjänst når ut i kausalvärlden uppnår Zodiakens stjärn värld. Det är inte många från vår värld som når dit, det innebär att kausalkroppen är så utbildad att även den bhuddiska kroppen är i ordning att färdigställas. Varje kropp påbörjas långt innan den föregående är helt färdig, allt går ju i vartannat.

Kausalvärlden är Jagets värld, där högre dimensioners kunskap inhämtas. För den som är befriad från återfödelse genom att karma är avtjänad tilldelas där uppgifter i enlighet med höga makters beslut. Detta sker då i samråd med vederbörande själ. Han kan på nytt nedstiga för att tjäna Mästarna på vår jord eller tilldelas uppgifter på andra plan. Väljer han ett nedstigande skapar han med fröatomerna som byggnadsmönster kroppar åt sig i den mån han har behov av sådana, dock aldrig en fysisk kropp, eftersom därtill saknas fröatom och det icke gäller att reinkarnera.

När allt det som kan läras i andevärldarna inhämtats, kommer den stund då återfärden tar form, och till detta återkommer vi i nästa lektion.

Elisabeth Lansenor.

LEKTION 10

3. Återfärden tar formHur förtjänster och fel bedömes.

Vi har hört att andlig kunskap icke bibringas de avlidna förrän dessa nått mentalvärlden. men ifråga om andra lärdomar delges sådana i rikt mått även i astralvärlden. De får lära sig inse vilka goda gärningar, som skattas högst och blir till hjälp, när allt bedömes. De lär sig förstå vilka fel som begåtts under jordelivet, men kanske först och främst vilka försummelser de gjort sig skyldiga till. Hos oss uppehåller vi oss alltför mycket vid de felaktiga handlingarna, och tänker mindre ofta på, att det är det vi inte gjort mot vår nästa av goda gärningar som kommer den negativa vågskålen att tyngas till botten vid bedömningen. Människan har alltför ofta försummat bringa hjälp, där sådan kunde ges, eller vägrat offra något av sin bekvämliga ro för att bistå en person eller ett djur i nöd.

Dessa ting lär sig själen värdera och bedöma, och det är han själv som uttalar domen över sina gärningar. Ingen dömande makt står över honom med hot om straff, ty det ordet existerar icke i andevärlden, det är en jordisk företeelse. Beteckningarna brott och straff skall utbytas mot orsak och verkan, då får vi rätta förståelsen för vad det här gäller, ty det är alltid följderna av en handling vi får bära.

När själen är färdig med allt den har att inhämta och förstår att det han gjort av orätt måste sonas, känner han en dragning tillbaka till jorden. Återvändandet blir aktuellt. Hur detta ordnas beror på var han står på utvecklingslinjen.

Villkoren på de högre planen.

Den högt utvecklade själen, som efter övergången vistats i mental- eller kausalvärldarna rådgör med höga väsen, vars uppdrag det är att bistå honom, och planlägger med dem den nya inkarnationen. Dessa ger goda råd, framlägger olika alternativ, alltid med ett enda ting i blickfältet, att åstadkomma bästa möjliga miljö för karmas utjämning.

Vederbörande kan få välja, om han vill ta på sig mycket lidande under en inkarnation för att snabbare nå målet, eller om han vill dela upp det på flera jordeliv. Här beror det på viljekraften. Ett första strålens väsen väljer gärna att ta så mycket som möjligt på en gång, men fruktan för lidande avhåller den mindre viljestarka från ett sådant val.

Tiden för det nya jordelivet kräver stor omsorg att utvälja. Den skall sammanfalla med deras inkarnationer, som ifrågavarande själ har karmisk skuld till för att ge tillfälle utjämna karma. Vid val av lämpliga föräldrar ligger svårigheten i att finna dem som vid den avsedda tiden önskar barn, särskilt i vår tid med den starka, barnbegränsningen hos eliten bland jordens folk. Den högt utvecklade är också mera nogräknad vid val av föräldrar. I allmänhet gäller regeln att ju högre man nått, dess längre tid förflyter mellan inkarnationerna. Själen har mycket att lära som inpräntas i dess kroppar och kommer till bruk vid återkomsten. Han har också arbete att utföra i all-livets tjänst, och tillvaron i de världar, som blivit hans, är så upplyftande, så mättad med kärlek och visdom, att han ogärna skiljer sig därifrån för att återvända till våra låga vibrationer.

Kanske har han endast en obetydlighet kvar av inkarnationskedjan, som sista jordelivet icke erbjöd möjlighet att utjämna. Om detta kan utplånas genom det lidande det medför att gå ned och låta sig födas för att sedan återvända och på andesidan växa upp till fullmogen ålder, planlägges detta nedstigande i förtroende till de andemakter, som bistår den som strävar efter befrielse från återfödelse.

Villkoren i astralvärlden.

För dem som vistats i astralvärlden ställer sig saken annorlunda. Särskilt bland de kristna vet många ingenting om inkarnationskedjan. De är bundna vid den föreställning som inhämtats under jordelivet i kristendomsundervisningen, och de litar på dessa utsagor. "Ske eder efter eder tro", säger Kristus. Hans lära blev misstolkad av en svag kyrka, men hans ord består. Dessa själar tror sig vara i himlen, de har det gott, inga bekymmer trycker, de är omgivna av kärleksfulla väsen, de vill stanna där, och det beviljas dem. De tror att tillståndet skall vara beständigt, och när de blir underrättade om att utvecklingen går vidare nekar de att tro så, de reagerar negativt med samma iver som alla här på jorden med samma tro, när man försöker lära dem ockulta sanningar. När de slutligen lärt förstå rätta förhållandet har de att överlämna sig åt hjälpande andekrafter, för att dessa må ordna ett nytt nedstigande.

Andra har förstått rätt att de ännu icke är färdiga med sin utveckling, dessa blir ivriga att underrätta alla på jorden kvarvarande om sanningen. Det är sådana som ivrigt söker kontakt genom medier för att nå sina anhöriga. De underkastar sig villigt de andekrafters vilja, som ordnar för dem allt ifråga om bästa möjliga förhållande för ett nytt jordeliv. Detta är de villiga, som blir hjälpta med gott resultat. Dock kan det dröja innan rätt tillfälle erbjuder sig.

Väntetiden användes till arbete, ofta sker detta i deras tjänst, som har till uppgift att mottaga de nyanlända, orientera dem i deras nya tillstånd och göra dem förtrogna med deras nya liv. De kan också deltaga i sjukvården av dem som ännu inte övervunnit sviterna av en sjukdom, som avsatt sin verkan på de andra kropparna. Dessa är oförstörbara, men de kan skadas, och denna skada behandlas på för detta ändamål inredda sjukhus.

Så kommer vi till dem, som kan kallas de obotfärdiga. Det är sådana som sjunkit under mänsklig värdighet, drinkare, tjuvar och andra brottslingar. De är ovilliga att höra på dem som varnar och erbjuder hjälp. Höga andar kan inte gå ner till deras vistelseort, det skulle sänka deras vibrationer på ett kvarvarande sätt. Här kommer dessa till hjälp, som förstått rätta förhållandet, som önskar gottgöra, men vars karma tvingar dem att stanna på låga sfärer av astralplanet. De kan också lättare nå de djupare sjunkna, eftersom de själva står dem nära. Här kan mycket gott uträttas, som höjer hjälparna till bättre villkor vid nytt jordeliv. Dessa är de botfärdiga, de kan jämföras med honom, till vilken Kristi ord på korset var rikade: "idag skall du vara med mig i paradiset". Att få tjäna all-livet och veta att det man gör leder till det goda för alla, det är att vistas i paradisisk miljö. Och Kristi närvaro vid varje rättskaffens verk är icke att betvivla.

I nästa lektion skall vi tala om den nya inkarnationen.

Elisabeth Lansenor.